

קול יעקב

לרפוי"ש
רפאל דוד בן אודליה

לרפוי"ש
ישי בן שושנה

להצלחת
כל משפחת דרשן

להצלחת ולרפואת
כל עם ישראל

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 16:15

צאת שבת: 17:21

זמן ר"ת: 17:58

עלון מס' 152 | כ"ו מר חשוון |
תשפ"ד | שנה 4

מטעמים לשולחן שבת

"גַּר וְתוֹשֵׁב אֲנֹכִי עִמָּכֶם תָּנוּ לִי אֲזוּזוֹת קֶבֶר עִמָּכֶם וְאַקְבְּרָה בֵּיתִי מִכַּפְּנָי" (בראשית כג, ד)

זאת ואמר לו "מה איתך ? אני הוא זה שבניתי את הבית, ונתתי לך אותו!".

ענה לו בעל הבית - "מה שנתת כבר נתת...".

אחר ויכוח ממושך החליטו השנים ללכת לבית דין שיכריע ביניהם. הדיינים עיינו בשטר ואמרו שהיות וכתוב בשטר שהבית שייך לפלוני רק אם לא יהיה עז פנים, ואין עזות פנים גדולה מזו של מקבל המתנה שמגרש את נותן המתנה, ולכן אז העסקה מבוטלת מעיקרא משום שזו עזות פנים!

כך גם הנמשל אמר המגיד - הקב"ה אמר לאברהם "לזרעך נתתי את הארץ הזאת" אולם נתן הקב"ה זכות לכנענים לשבת בארץ - "ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמורי", לכן טען יפה אברהם תנו לי אחוזת קבר אם תסכימו אני בבחינת גר בארץ, ואם לא תסכימו. הרי שאתם. עזי פנים. וכבר

נשלם עון האמורי ואני הוא בעל הבית בארץ. (וקראת לשבת עונג)

במדרש כתוב שאברהם אמר לבני חת כך: "אם תרצו לתת לי את הקבר אני גר ואם לא אז אני תושב שנאמר לי מה' "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ותצטרכו לתת לי בעל כרחכם".

על ענין זה הביא המגיד מדובנא משל:

משל לאדם עשיר שרצה לתת מתנה את ביתו המפואר בתנאי כל שהוא, ומצא אדם שמוכן לעסקה ועשה איתו שטר ובו כתב - "בית זה שייך לפלוני ובלבד שלא יהא עז פנים".

לאחר כמה זמן הבעל הבית הראשון חזר לביתו ומיד הכניסו הקונה בלי שום בעיות.

לאחר כמה שבועות שוב בא המפר לעשיר ואמר לו בהתחלה הכנסתי אותך כי חשבתי שבאת להתארח יום, יומיים, אבל אם אתה רוצה לגור פה עוד אז כדאי שתמצא לך אכסניה אחרת. הבעלים הראשונים שמעו

אחת שאלתי

"וַיֵּצֵא יַעֲקֹב לְשׂוּזוֹן בְּעֵדָה" (בראשית כ"ד, ס"ג)

בקהלה שלי, ספר הרב האמריקאי, היה יהודי שהגיע לכל שלש התפללות בימי החול, אבל פגדל הקפדתו להגיע לתפללות, כך היתה 'הקפדתו' לאחר לכל תפילה. כמו בתזמון קבוע היה היהודי ההוא מגיע

ספר מרן הגאון רבי חיים קניבסקי זצוק"ל, ספור עם מוסר השכל בצדו, שספר לו על ידי רב אמריקאי.

לע"נ
יורם בן מרים כ"צ ז"ל

לע"נ
מרים בת רחל כ"צ ע"ה

לע"נ
דוד בן אסתר כ"צ ז"ל

הערוך טעון גנייה | אין למרוא בתפילה

ההוכחה שקבלתי, השיב האיש, התרחשה בדקות שלאחר פרוץ השרפה, בעת שהתקשרתי בבחילות אל מכבי האש, ובקשתי שיגיעו במהירות למקום, כדי למזער ככל האפשר את מדת הנזקים.

המוקדן בתחנה הבטיח שמכבי האש כבר יצאו לדרך, ובעוד דקה הם יהיו אצלי. אבל הגה עוברת לה דקה, שתיים, ושלוש, והמפעל ממשיך לעלות באש, תדר אחרי תדר, מחלקה אחרי מחלקה, ורכבי הפבוי עדין אינם נראים באפק.

הלב שלי כמעט והפסיק לפעם מרב צער, ספר בעל המפעל לרב, במיוחד כאשר ידעתי את חשיבותה של כל שנייה.

רק פעבור עשר דקות תמימות נראו מכבי האש באפק, וכשהגיעו כבר היה מאחר מדי, והמפעל היה שרוף כמעט כלו.

הייתי במצב היסטרי, נגשתי אל הפבאים וזעקתי: 'מדוע אתרתם כל כך? הרי אם הייתם באים מקדם יותר, היה המפעל נצל?!'

השיבו לי הפבאים ואמרו, 'הרי בסופו של דבר הגענו... עשר דקות לכאן או לכאן, העקר שלבסוף הגענו! ...'

למשמע התשובה רתח דמי בקרבי, אבל בדיוק אז נדלקה במחי נורה אדמה; נזפרתי שזו היתה גם התשובה שלי במהלך השנים שבהן נסה הרב לחזק אותי להגיע לתפלה בזמן.

לפתע ראיתי ונתון אל-לבי מה גדולה היא חשיבותן של עשר דקות. נוכחתי לדעת אלו עולמות אפשר לבנות בהן, ולחלופין מה נתן להרס בעשר דקות.

וקבלתי על עצמי להגיע בזמן לתפלה...

באחור של עשר דקות. אם התפלה החלה, למשל, בשבע בבקר, הוא הגיע תמיד, אבל ממש תמיד, בשבע ועשר דקות.

נסיתי לגשת אליו כמה וכמה פעמים ולשכנע אותו שיגיע בזמן, ואמרתי לו שאם הוא כבר מגיע לתפלה, מה אכפת לו להגיע בזמן; אבל היהודי השיב לי תמיד באותו סגנון: אם אני כבר מגיע לתפלה, מה זה כבר משנה מתי אני מגיע; העקר שאני מגיע... עשר דקות לכאן או לכאן, למה זה כל כך משנה...

וכך במשך תקופה ארפה מאד, הרב מנסה לשכנע, והיהודי משיב בסגנון הנ"ל, וממשיך כמנהגו לאחר.

עד שבבקר אחד הפתעתי, מספר הרב, לראות אותו מגיע לתפלה בזמן. כיון שמעולם לא קרה כדבר הזה, משך הדבר את תשומת לבי. נגשתי אליו והתענינתי מה יום מיומים...

האיש, שהיה נרגש מאד, השיב: 'הקב"ה הוכיח לי בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שלא פדאי לאחר לתפלה!'

בקשתי ממנו שיספר לי מה ארע, והיהודי, שהוא גם עשיר גדול, ספר שהמפעל היקרתי העומד בבעלותו, ומניב רוחי עתק, עלה אתמול באש, ואי אפשר לתאר את עצמת הנזקים שנגרמו לו עקב כך.

במשך דקות ארפות תאר היהודי את השרפה שפשטה במפעל, ואת ההלם שאחז בו בעקבות האסון.

עם כל ההשתתפות האמתית שלי בצערך, אינני מבין מה הקשר בין השרפה הנוראה, ובין ההוכחה שקבלתי עקב כך, שלא לאחר לתפלה, אמר הרב לבעל המפעל.

2

איש אחד חזר הביתה ב - 03:00 לפנות בוקר.
אשתו התעוררה ושאלה בעצבים: "מה השעה?!"
"עכשיו? 01:00 בבוקר!" השיב הבעל. איך שסיים לדבר, שעון הקוקיה שעל הקיר צלצל והשמיע:
"קוקו... קוקו... קוקו..."
"בסדר בסדר", נזף הבעל בשעון. "הבנו שהשעה עכשיו 01:00, לא צריך לחזור על זה שלוש פעמים!"

בזמן שהאישה בישלה חביתה במטבח, בעלה נכנס והחל להתלונן בטון תוקף:
תזהרי מהשמן!!!
לא שמת מספיק תבלינים!!!
את מבשלת יותר מידי ביצים בכת אחת!!!
תזהרי עוד שנייה זה נשרף... וכיוצא...
האישה בהלם ממנו אומרת לו:
תגיד, מה יש לך? מה עובר עליך?
אתה חושב שאני לא יודעת להכין חביתה?!
הבעל: סתם רציתי להראות לך איך אני מרגיש כשאני נוהג...

לע"נ ניסים בן יצחק ז"ל

לע"נ אשר (פליקס) בן סול ז"ל

לע"נ אהובה בת חיה חיריה ע"ה